

Тільки родина, як зірка єдина, Твій порятунок, надійний причал

1. Звучить пісня «Родина, родина»

Ведучий 2: Родина, дорога родина!
Що може бути кращим в світі цім?
Чим більше дорожить людина
За батьківський і материнський дім?
 Що може бути кращим за вечерю в домі
 За батьківським міцним столом,
 Де в шумнім гомоні і в кожному слові
 Все сповнене любов'ю, а не злом?
Де можна більше зачерпнуть любові?
Де взяти більше доброти?
Як в материнським ніжнім слові,
Як з батька щедрої руки.
 Батьки і діти!- Діти і батьки!-
 Нероздільне і довічне коло!
 Ми засіваємо житейське поле
 І не на день майбутній – навіки!

Ведуча 1: Нічого немає у світі найдорожчого для людини, ніж її сім'я. Любов рідних людей особливо потрібна нам у скруті або хворобі, вона надає сили подолати невдачі й відчай, прихилити до себе долю. А як приємно розділити з родиною радість, святкувати перемогу, відчувати, що твої батьки залишаються з тобою.

Ведучий 2: *15 травня - Всесвітній день родини* Це свято встановлене в 1993 році Генеральною Асамблеєю ООН для того, щоб об'єднати родини всього світу і привернути увагу громадськості до багатьох проблем сім'ї.

ООН розглядає сім'ю як основний елемент суспільства, тому, вважають в організації, коли зневажаються права однієї сім'ї, під загрозою знаходиться все людство. Проголошення міжнародного дня сім'ї стимулювало проведення ряду пропагандистських заходів, включаючи національні дні родини.

Ведуча1: Однією з найбільших цінностей людини є любов. Саме в ній відкривається людська особистість, радість применшення себе заради того, кого кохаєш, радість продовження себе. Усе це втілилося в такому соціальному інституті як родина, сім'я.

Ведучий 2: Слово «родина» походить від кореня «род», «рід», що говорить саме за себе. «Сім'я» має відношення до «семені» та продовження роду, тобто народження і виховання дітей, яке традиційно вважається основним призначенням створення сім'ї.

Сім'я була і залишається хранителькою людських цінностей, культури і історичної спадкоємності поколінь, чинником стабільності і розвитку. З родини починається життя людини, тут відбувається формування її як громадянина. Тому союз сім'ї і держави - необхідна застава процвітання і добробуту його громадян. Благополуччя сім'ї завжди залишатиметься мірилом розвитку і прогресу країни.

Ведуча 1: Жодна нація, жодне цивілізоване суспільство не обходилися і не зможуть обійтися без сім'ї. Сім'я – це основа основ і для кожної людини і для кожної держави. В нашій державі теж споконвічно складалися традиції, спрямовані на зміцнення сімейних, родинних зв'язків, відповідальності батьків за виховання дітей. Адже буде жити сім'я – буде жити й процвітати Україна.

Ведучий 2: Н. Чемериса «Що таке сім'я».

Розкажу вам, друзі, я,
Що таке моя сім'я.
Разом дружно проживаєм
І пісні про це співаєм.
Люба матінка моя,—
Як пишаюсь нею я!
В неї руки золотії,
Серцем кожного зігріє.
Тато сильний і завзятий —
Він господар в нашій хаті.

Все майструє, все ладнає,
Бо до всього хист він має.
Дід і бабця у пошані —
Вони праці ветерани.
Всіх онуків міцно люблять
І, як пташенят, голублять.
Є у мене ще й брати —
Кращих в світі не знайти.
Ось і вийшло: всіх сім «я»,
Знайте, це і є сім'я.

Ведучий 1: Кожна людина завжди з великою повагою і душевним трепетом згадує те місце, де промайнуло її босоноге дитинство з дивосвітом-казкою у затишній оселі. То - родинне вогнище, маленька батьківщина кожної людини, тому що ми маємо дім, в якому живуть мама і тато, бабуся і дідусь, братики і сестрички.

2. Звучить пісня «Рідна хата»

Ведуча 2: Хата для людини є всім: і храмом, і рідним краєм, і батьківщиною, і матір'ю. Яким теплом і лагідним родинним затишком, якою добротою та материнською ласкою віє від тебе, рідна хато! З батьківської хати розпочинається пізнання світу. Тут ми навчаємося цінувати хліб і сіль, поважати старших, шанувати батька й матір, бути терплячими, чесними і роботящими. І куди б ми не пішли від батьківського порогу, ніколи не забудемо рідну домівку. Птахи, й ті повертаються з-за далеких морів до своїх гнізд, щовесни вони летять у рідні краї, їх кличе голос життя. Там, десь за тисячі верст, на них чекають, нехай напівзруйновані, але рідні гнізда.

Ведучий 1:
На світі білому єдине,
Як і Дніпра течія,
Домашнє вогнище родинне,
Оселя наша і сім'я.

В щасливі і в тяжкі години,
Куди б нам не стелився шлях,

Не згасне вогнище родинне,
В людських запалене серцях.

Рідна казка про гнома,
Рідна стежка і сад...
Всюди добре, а вдома
Краще, кажуть, стократ.

Ведучий 2: Отже, батьківська хата є символічним берегом Дитинства, звідки ми йдемо у широкий світ. Люди, які живуть або колись жили чи є вихідцями з батьківської хати, становлять наш родовід, нашу рідню.

Ведуча 1: Важко виразити словами те особливе, світле, що народжується в нашій душі, коли ми згадуємо тепло рідного сімейного гнізда. До глибокої старості залишаються в нас сердечні зв'язки з тією родиною, з якої ми вийшли.

Кожна сім'я має своє коріння. Так у нашому суспільстві склалося, що ми знаємо тільки як звуть дідуся, бабусю, і, у кращому випадкові, прадідуся з прабабусею. Наші пращури зберігали відомості про свій рід до сьомого коліна, пишалися своїм родоводом, намагалися не зганьбити його честі своїми вчинками.

Ведучий 2: У багатьох родинах із покоління в покоління передаються традиції: в одній сім'ї жінки - чудові рукодільниці, в іншій - прекрасні куховарки, у третій - чоловіки мають «золоті руки»: усе полагодять, щось змайструють. Недарма кажуть, що кожна сім'я унікальна по-своєму.

Ведучий 1: Є в кожній родині
Такі господині,
Майстри і майстрині,
Що просто дива!

А руки які!
Золоті, працьовиті!
Їх витвори дивні
Покажемо вам.

Діти розповідають про вироби своїх рідних

Ведучий 2:
Я на них із ніжністю дивлюся.
Це скарби, коштовності мої.
Цю сорочку вишила бабуся,
На щасливу доленьку мені.

Цих скарбів у мене є чимало.
Сила в них якась магічна є,
Сила ця мене оберігає
Від незгод, енергію дає.

3. Звучить пісня «Бабусина вишиванка»

Ведуча 1: Нехай золоті, умілі, невтомні руки ваших рідних ніколи не болять, нехай тішать ваших рідних і всіх нас новими чудовими витворами!

Адже речі, зроблені власними руками, завжди вважалися оберегами. Вони мають особливу енергетику, яка передається тому, хто тримає їх. Напевно ця енергетика – любов, творче натхнення, фантазія, які вкладені в ці речі тими, хто їх створив. І вона – вічна.

Ведучий 2: Сімейний альбом – це реліквія, цінна річ, яка зберігається в кожній родині, і може розповісти про життя наших родин. Час невблаганний, він не стоїть на місці, вчорашній день – це уже історія, Щоб нагадати про події минулих днів, люди переглядають світлини. Перша світлина – це весільна, на якій тато з мамою стали на шлюбний рушник.

Другою важливою віхою в житті кожної сім'я є народження дитини. Коли з'являється немовля, щасливі батьки кожному мить його життя хочуть відобразити у фотокадрах, тому з'являються світлини, діти зовсім малі.

Ведуча 1: У кожного з нас є своя родина. Це найдорожчі нам люди, які нас найбільше люблять, жаліють, тому що ми для них теж рідні, - це наші батьки. І ми їх також найбільше любимо, ми без них не уявляємо свого життя.

Ведучий 2: Споконвіку батько вважався господарем сім'ї. Його обов'язком було піклуватися про жінку, дітей і захищати їх. Батьків приклад, батькове слово, наказ завжди слугували законом для родини. Але у всіх народів у всі часи жінка-мати була берегинею, янголом-охоронцем домашнього вогнища. Вона за своєю природою є втіленням ласки і доброти. Перше слово, яке дитина вимовляє, - це слово «мама». І недаремно, бо першою людиною, яка схиляється над її колискою, є мама.

Ведучий 1: А . Костенка «Домашній твір».

Вітько-бідак страждає так,
Аж здригує ногами!
Він — за столом, він пише твір:
«Я допомагаю мамі».
Старанно олівець гризе
Та супить брови грізно.
Але нічого — хоч умри! —
До голови не лізе...

Та ось тихесенько зайшла
В його кімнату мама.
-Вітюнє, будь-ласка, в магазин
сходи за сірниками.
Ідея! - Вигукнув синок,
А мамі... - Ну й морока!
Сама іди! Я твір пишу —
Роблю важкі уроки.
І мама вийшла ... А Вітько
Швиденько пише в зошит.

«Я в магазин завжди ходжу,
Коли мене попросять...».
Хвилин за десять мама знов
З'являється у дверях.
-Вітюнє, картопельки начисть,
А я зварю вечерю.
-Сама начисть - Кричить Вітько.
Та так, що ледь не лопне.
Я твір пишу! Я — зайнятий!
Сама вари картоплю!
Виходить мама, а синок
Писати знов сідає.
«Я мамі сам варю обід,
Вечерю та сніданок...».
Радіє син. - Не твір, а люкс!
Оцінка буде гарна!
І геть не думає про те,
Що він радіє марно...

Бібліотекар: Бесіда про основні обов'язки в сім'ї.

- Хто впізнав себе у поведінці Вітька?
- Кожен член сім'ї має свої обов'язки, своє заняття вдома. Назвіть, які ваші обов'язки в сім'ї.
- Як розподіляються обов'язки між іншими членами вашої сім'ї?

Ведуча 2: Найбільше люблять дідусів і бабусь онуки, а вони, зокрема, ладні віддати своє життя, аби їхнім любим онучатам було легше в житті. Вони найбільше хвилюються, коли онучата хворіють, вони завжди пожаліють, бо в їхньому серці стільки жалю і любові до наших малих бешкетників, що вистачило б на весь світ.

Ведучий 1: Шанування батьків - один із найсвятіших обов'язків людини і неоплатних боргів дітей. Батьки нас зростили, виховали, навчили добра, леліяли, любили. І як же не відплатити їм шаную, любов'ю, ласкою і допомогою? А власне, тільки цього на старість літ і хочуть від нас, дітей, наші батьки. А якщо уваги, піклування не відчувають, їм здається, що вони є тягарем, чимось зайвим, непотрібним для своїх дітей.

Тож намагайтеся бути слухняними, вихованими, турбуйтеся про своїх батьків і не завдавайте їм прикрощів. Кожен повинен зрозуміти просту істину: батьки дали нам життя.

Ведучий 2: *Легенда про батьків*

Трапилося це дуже давно. На нашу землю прийшла біда: напали страшні засухи, суховії зачистили, чорний мор пробіг, що вже й жити було нічим. І захвилювалась молодь усіх племен: навіщо нам старці? Не сіють, не жнуть, не полюють, останнє мусимо відбирати від малих дітей і їм давати! Вирішили всіх до Зміїного урвища покидати, хай умирають там! Повивозили, повиносили своїх бабусь і дідусів. Та в родинах достатку більше не стало, порядку не додалося, щастя не з'явилося...

А ось у великій родині Добряченків старший син Мирослав так жалів свого батька, так любив його, що не зміг покинути напризволяще без допомоги. Він сховав тата в печері, і носив йому їсти-пити, доглядав його рани. Одного разу, коли син розповів, що знову недорід і хліба не зберуть навіть на насіння, старий батько порадив: «Мирославе, навчи своїх односельців встати до сходу сонця і вийти в поле, поки роса не збита, і побачать люди стежинки — то миші до своїх сховищ шляхи проклали. Пройдіть ними, і в кожному сховищі по пуду-два зерна знайдете». Так і зробили племена і не вимерли з голоду. Мирославів батько якось сказав синові: — Відчуваю, любий, насувається ще одна засуха, така, якої до того не було в наших краях. Порадь людям прорити каналу від ріки до Крутої балки і наповнити її водою. Так він врятував молодь свого племені, сусідські племена.

А люди думали, що то Мирослав такий мудрий. І признався тоді юнак, що його мудрість була лише в тім, щоб урятувати батька від смерті. Захвилювалися всі, адже в кожній сім'ї були страчені діди й прадіди, мудрі старожили. І тоді принесли Мирославоного батька на руках, і поклонилися йому вдячно, і зробили старшим над усіма племенами. Відтоді у племенах слов'янських народів із повагою ставилися до мудрих старців, і ні в кого не підводилася рука на своїх батьків.

Ведуча 1: Чого вчить нас ця легенда? «Три біди є у людини — смерть, старість і погані діти»,— говорить українська мудрість. Старість неминуча, смерть невблаганна — перед нею не можна зачинити двері свого дому, а від поганих дітей можна дім зберегти, як від вогню. І це залежить не тільки від батьків, а й від самих дітей. Тож завжди намагайтеся бути слухняними і вихованими, турбуйтеся про своїх батьків і не завдавайте їм прикрощів.

4. Звучить пісня «Батькам»

Ведучий 2: Підростеш , як колос,
Підеш поміж люди,-
Мама рідний голос
Все з тобою буде.

Батькові турботи...
Сад і ліс, і поле....
Не цурайсь роботи
У житті ніколи.

Не забудь стежину
В рідний край, до хати
В будь яку годину
Мати буде ждати.

Вертайтесь до батьківського гнізда,
В той край, де народились і зростали.
Якими б ви великими не стали,
Вертайтесь до батьківського гнізда!

Ведучий 1: Наші прадіди уявляли життя людей на землі як велетенське Дерево Роду. Свій маленький листочок на цьому Дереві має кожен із нас. Люди завжди берегли пам'ять про своїх прадідів. Так, людина без пам'яті своїх предків самотня, їй немає звідки черпати сили для життя. Людина без роду - це листок, відірваний від дерева. Як гілка міцно зростається зі стовбуром, що її не відламати, так і родина ніколи не ослабне, поки буде споживати соки землі - матінки через мову, звичаї, обряди, свята, пісні, казки, прислів'я, ігри, іграшки, родинні реліквії, взаємодопомогу, взаємоповагу, любов.

Ведуча 2: Сім'я, родина і Батьківщина - це назавжди поєднані поняття. Людина до глибокої старості пов'язана з тією сім'єю, з якої вона вийшла, і на все життя пов'язана з землею, де народилася, зросла... Куди б не закинула доля людину, як би не склалася її доля, вона завжди подумки з Батьківщиною.

Колись давно існувала легенда про корінь життя.

Коли народжувалася дитина, за давнім українським звичаєм, батьки на її честь садили дерево.

Ведучий 1: Легенда

Зеленим братом для новонародженого Максима став молоденький дубок, що прийнявся навпроти хати. З літами обидва змужніли, підросли. Не сиділося Максиму на батьківщині, у пошуках легкого хліба пішов у чужі краї і пропав.

Ледь не щодня виходила мати на битий шлях виглядати сина, тільки все даремно, бо забув нащадок дорогу до рідної домівки, відцурався, осів у столиці, покинув родину, не хоче навіть про неї згадувати, мовляв, усі родичі з села, якось соромно.

А дуб тим часом піднявся, став велетнем з могутніми гілками. Тільки старенька ненька притулиться до нього, мов до синочка, сльозу пустить, чує недобре материнське серце. Відчуває біду. Захворів тяжко Максим. До лікарів звертався - нічого не допомагає. Тоді подався Максим до ворожки.

Ворожка подивилася на бліде обличчя Максима і сумно похитала головою:

- Загубив ти себе, чоловіче. Єдиний, хто тебе порятує, - твій зелений брат, Дуб-велетень. Уставай досвітками і вмивайся щодня росою з його листя. Доки дубові - доти й тобі жити.

Поїхав Максим додому, умився цілющою росою і почав видужувати.

- Заберу я цього дуба, мамо, до себе у місто, - сказав Максим матері.

- Що ти, синку? - Він же всохне, як тільки підрубаєш його коріння, - занепокоїлася мати.

Замислився Максим над своїм Життям і долею. «А я? - запитав себе. - Як існував увесь цей час без своєї родини. без батьківщини?»

- Твоя правда, ненько, людина, як і дерево: без коріння жити не може.

Ведуча 2: «Родина», «рід». Які слова святі!

Вони потрібні кожному в житті,

Бо всі ми з вами гілочки на дереві,

Що вже стоїть довгі віки.

Це дерево - наш славний родовід,

Це батько, мати, прадід твій і дід.

Ведуча 1: Нехай всі родини, як пишний вінок
Щастям барвистим будуть багаті.
Бабусю шануймо і дідуся,
Матусю любімо і тата.
Нехай родина дружна уся
Буде на радість завжди багата!

Ведучий 2: Хай тішаться внуками бабуся і дід,
Хай тато і мама радіють дитині.
Хай буде, як дуб, могутній наш рід!
Хай злагода й мир запанують в родині!

Наказ дітям

Бібліотекар: Прекрасно, коли в сім'ї панує мир і злагода, взаєморозуміння і повага, кохання і вірність, теплота і затишок. Нехай наші славні родини примножуються, процвітають, зберігають свої традиції та передають їх від роду до роду, від покоління до покоління.

Живіть всі дружно і крилато,
Щоб рід людський наш не здрібнів.
Любов оберігайте свято,
Навчіться добрих, щирих слів.
І світ любіть, що наче казка,
Для нас відкрився у житті.
І сонечкова щира ласка
Хай зігріває вас в путі.

5. Звучить пісня «Українська родина»